

Kousanec

Na stavbě se práce nehýbala a rádio mně dál rvalo uši, ale stejně nepřehlušilo štěkot té smečky, která se na mě vrhala, jen co jsem slezl ze střechy. Abych se dostal bezpečně do domu, musel jsem si vymyslet lest. Na poslední příčku žebříku jsem položil kropicí hadici a dřív než jsem se dotkl nohou země, spustil jsem silný proud vody, a tím jsem držel ty šelmy v bezpečné vzdálenosti. Jednoho dne se však stříkací pistole zasekla. V tu ránu se ke mně přiřítily fena i se svými gigantickými štěňátky a všichni mě obklíčili, takže jsem se nemohl dostat ani ke vchodovým dveřím, ani vyšplhat po žebříku. Uprostřed chlupaté smršti jsem se snažil zachovat chladnou hlavu a kopanci zahnat ty rafany na ústup. A přitom mě to nejzvrhlejší psisko z celé hordy kouslo do kotníku. Ne vši silou, ale dost silně na to, aby mi jeho řezáky procvakly nohu. Vzteky bez sebe jsem si šel podat Pedra Kantora.

- Tak to už by stačilo. S těmi psy se už musí něco udělat.
- To s váma souhlasím, pane Tanner. Víte, o co tu šlo?
- Jedna ta bestie mě kousla.
- Jo, to jsem si všiml. Ale víte proč? Protože je už pár dní ohrožujete tou hadicí. Se psama je to jako s náma, potřebují vědět, za co je trestáme. A já jsem si všim, že ty zvířata si už několikátý den říkají „Pan Tanner nás nemá rád. Pořád by po nás jen stříkal hadicí. A my jsme mu přece nic neudělali“ A zrovna včera jsem říkal Pierrovi: „Uvidíš, to neskončí dobře, ten Tannerův vynález s hadicí a s psama.“
- Poslyšte, pane Kantore, nechci po vás přednášku o psí mentalitě, ale nějaké řešení, co s těmi zvířaty.
- Ale vždyť vám to povídám, pane Tanner. Přestaňte je kropit.

Soused

Můj nejbližší soused, který si se strýcem velmi dobře rozuměl, mě zjevně přijal za vlastního. Často jsme si vyměnili pár zdvořilých vět a když mě

spatřil na střeše, nikdy mě neopomenul důkladně a viditelně pozdravit. Jedno sobotní dopoledne mě však oslovil s ustaraným výrazem ve tváři:

– Máte je tam?

– A koho?

– Ty pokrývače.

– Ne, je víkend.

– Poslyšte, pane Tanner, nechci se plést do něčeho, co se mě netýká, ale s těma chlapama budete mít potíže. Nejsou od fochu, jsou to podrazáci.

– Jak to podrazáci...

– No prostě podivní ptáčci. O tý práci neví ani ň. Jakmile se otočíte, přestanou dělat, já na ně dobře vidím. A navíc neumí ani chodit po střeše. Při každém kroku vám rozbíjejí tašky. Taková střecha, to není jen tak, pane Tannere. Vás strýček by si je tady nenechal ani pět minut. A ti jejich uštěkaní psi a to uječené rádio. Člověk musí mít svatou trpělivost, to mi věřte.

– To mě vážně mrzí. Řeknu jim, ať to ztlumí.

– Ale oni budou stejně každých deset minut halekat. Pokaždé úplně nadskočím. Prostě si myslím, že jsou trochu praštění. Kde jste k nim vůbec přišel?

Lhal jsem, když jsem zamumlal, že mi je doporučil známý. Podruhé jsem zalhal, když jsem tomu muži slíbil, že se všemi výtržnostmi bude konec a že na to dám pozor.

Absence

Stavba vážla. Byly dny, kdy jsem měl pocit, že proplouvám pásem rovníkových tišin, jak tomu říkají mořeplavci, což jsou oblasti naprostého klidu, kde mořskou hladinu nezčeří ani ten nejnepatrnější větřík. Na střeše se nic nehýbalo. Ani nejmenší náznak jakékoli činnosti. Řekli byste, že Pedro s Pierrem jako nějaké ještěrky otupělé vedrem zalezli do úkrytu pod střešní tašky. Jejich nečinnost jim umožňovala být téměř neviditelní. Občas zničehonic oživli,

zaryčeli „král rádiá “ a zase zmizeli v nějakém zákoutí půdy. Jejich systematická liknavost byla doprovázena chronickými absencemi. Ty dvě podšívky měly schopnost někam se zašít, než bys řekl švec/ ti dva ptáčci... uletět.... Složili na zem paletu tašek a než jsem stihl ten náklad dopravit na střechu, zmizeli i se psy. Byli schopni mi navykládat naprosto cokoli, jen aby odůvodnili, že museli nahonem odjet. Štěně spolklo něco jedovatého. Musí do banky vyřešit nějaký problém. Zapomněli na technickou u dodávky. Sociálka je potřebuje osobně k ověření prohlášení. Pokaždé to bylo „tak naléhavé, že vůbec nebyl čas vám to říct “. Že by se moc namáhali s nějakými věrohodnými záminkami, to se říct nedá. Večer odcházeli a zdravili „tak zítra “ a vrátili se o dva dny později v doprovodu té divoké smečky. Jednoho rána už jsem to nevydržel a zavolal jsem Pedrovi na mobil:

- V kolik hodin počítáte, že dorazíte?
- Pane Tanner, dnes ani zítra nebudeme moct přijít. Jsem zrovna v Touraine u svojí matky, je hodně nemocná. Musím se o ni postarat.

V dále jsem zaslechl štěkání.

- A Pierre?
- Pierre? Co byste chtěl, aby dělal samotný na takové stavbě...?
- Aby mi pomohl.
- Buďte v klidu, pane Tanner. Jen co přijedu, budu makat za čtyři a doženem ten skluz.

Byl jsem odhodlaný nenechat si to líbit. Okamžitě jsem zavolal Pedru Kantorovi na jeho pevnou linku v Toulouse. Ten idiot to pochopitelně zvedl.

- Už jste zpátky? Takže vaší matce se ulevilo.
- Poslouchejte, teď jsem dojel.

Psi zavyli.

- Před minutou jste byl v Touraine.
- Ale vůbec ne. To jste špatně pochopil. Říkal jsem vám, že jsem zpátky z Touraine. Že jsem ZPÁTKY, pane Tanner.
- Přestaňte ze mě dělat blázna, buďte tak laskav. Je deset hodin. Jestli tu s Pierrem nebudete do poledne, vyskládám vám náradí před dům a najmu si

někoho jiného.

- Vy někoho máte?
- Někoho si najdu.
- Víte co, pane Tanner? Od pohledu vypadáte sice mile, ale doopravdy jste dost tvrdý člověk.